

2. Plicní strážce

Seděl jsem ve florbalové bráně a dumal, kdopak asi odíval tuhle ochrannou masku hodinu přede mnou. Ať to byl kdokoli, potil se jako kůň. Jako dva koně. Dva nervózní koně. V sauně. Bylo to odporné. Guma nacucaná cizím potem se mi lepila na obličej, který začínal nepříjemně svědit. Z tělocviků si dnes zřejmě kromě sportovního zážitku odnesu na ksichtě ještě nějaký dosud neobjevený ekzém. Už jsem viděl své fotografie visící jako výstraha v dermatologických čekárnách, když vtom jsem zaregistroval jednoho z protihráčů, jak si přehazuje hokejku ze strany na stranu a s pohledem islámského extremisty před útokem se řítí mým směrem. Vší silou se rozpřáhl a napálil mě míčkem přímo do levé bradavky. Zasténal jsem, chytil se za hrudník a svalil se na parkety. Soupeř to patrně považoval za zkušený gólmanský zákrok, přiběhl ke mně a ve snaze o dorážku mě dvakrát sekl přes prsty pravé ruky, aby mě nakonec i s míčkem celého natlačil do brány.

„Seš blbej?“ reagoval jsem našťvaně, když jsem se vymotal ze sítě a zkontroloval si počet prstů.

„Drž hubu, vole,“ přešel Hak jako vždy automaticky do ofenzívy.

„Seš normální? Proč mě flákáš hokejkou přes ruce?“

„Drž hubu.“

S Hakem bylo těžké argumentovat. A já na to ani neměl náladu. Byl bych býval rozhovor ukončil provokativním vytrčením prostředníku, ale nemohl jsem ho ani narovnat, a tak jsem jen odložil masku, jež mi zadělala na několik obličejových opruzenin, a mlčky jsem se odbelhal na lavičku.

Tam už ostatně seděl Julius. Sedával tam pokaždé po prvních pěti minutách tělesné výchovy. Julius Uxa. Chudák. Uxovi museli být zfetovaní, když mu vybírali křestní jméno. Není se co divit, jmenovat se Uxa, taky bych si šel něčeho šlehnout.

„Ahoj,“ pozdravil jsem ho, zatímco jsem se věnoval samovyšetření svého bombardovaného prsu, jenž pomalu opuchal a nabýval rozměrů, které u dívek začínám považovat za atraktivní.

„Čus,“ odvětil a já ucítil ve tváři jeho dech připomínající pach hořící pneumatiky. Zavrával jsem. Julius byl silný kuřák a prakticky celý smrděl, jako by se každou chvíli chystal samovznítit. Přestože znal do detailů snad všechny negativní dopady inhalace cigaretového kouře na organismus, spotřeboval denně asi čtyřicet cigaret, z nichž většinu vysomroval od spolužáků. Byl na tom respiračně dost bledě. Proto tu taky sedával. Zadýchal se vždy už při prvních minutách jakékoli sportovní činnosti, někdy i během nástupu, a zbytek hodiny tu seděl a lapal po dechu. Také můj dech začínal zrychlovat. Byl tu totiž bezvadný výhled. Za závěsem všech patnáct holek od nás ze třídy navlečených v přílehavých tričkách a kraťáskách právě absolvovalo další sérii několika rychlých dřepů s výskokem.

„Proč si vošaháváš tu kozu?“ vyrušil mě Julius z erotických fantazií.

„Jsem raněn,“ řekl jsem nepřesvědčivě a vyndal ruku zpod trika.

„To jistě,“ ušklíbl se Julius a vzápětí se nekontrolovatelně rozkašlal strašidelným tuberáckým kašlem, jenž uvolnil obrovský nažloutlý chrchel, který ve finále přistál vedle mě na lavičce.

„Ty vole, to je hnus,“ vyrazil jsem se ze sebe a trochu jsem se odsunul.

Byly v něm nějaký bílý útržky. Asi kusy plic.

„Neboj, nic mi není,“ zasípal a utřel kemr do třídnice.

„Zato mně je trochu blivno,“ utrousil jsem altruisticky, „míváš to často?“

„Párkrát denně. Fakt už nevím, co s tím. To kouření je naprd. Leze to do peněz a o zdraví...“ zdvihl ukazovák, abych vyčkal, pak kýchl a na chvíli zmizel v oblaku cigaretového popílku. Když se zase objevil, dokončil: „...o zdraví ani nemluvim.“

„Tak s tím přestaň,“ poradil jsem mu a radoval jsem se, jak jsem to pěkně vymyslel.

„Už se stalo. Osmkrát.“

„Máš slabou vůli,“ pustil jsem se do profesionální psychoanalýzy.

„To vim. Chybí mi motivace. Potřebuju pomoct,“ zadíval se na mě prosebně svýma pomněnkovýma podlitýma asymetrickýma očima, „hele, když mě uvidíš s cigaretou, jednu mi ubalíš, jo?“

„Cigaretu? A jak ti to pomůže?“

„Ale ne. Pěstí! Jednu mi flákneš. Dáš mi po hubě,“ vykládal až s podivným nadšením.

„Neblbni,“ snažil jsem se ho zchladit, „koukni, jak seš na tom. Vždyť ty už snad smrkáš vajgly. To tě mám v tomhle stavu ještě bít?“

„To je negativní motivace. Je to pro mě důležitý. Ruku na to,“ podal mi svou rozřesenou pracku s úplně žlutými prsty, „a ne že do mě jen tak dlobneš. Když říkám přes držku, myslím přes držku.“

Vůbec se mi do toho nechtělo, ale za oponou v malé tělocvičně právě začínalo mé nejmilejší jednání. Holky klečely na čtyřech a střídavě hrbily a propínaly záda. Na to bych mohl koukat hodiny a hodiny. Chyběla už jen malinová fanta, popcorn a trocha dioptrií. Aby mi do toho ten masochista nekecal, plácli jsme si.

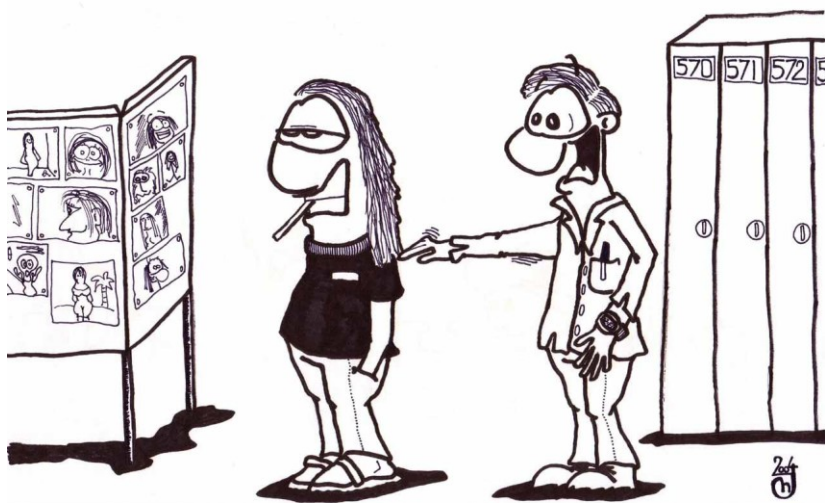
„Pamatuj, mám tvý slovo,“ prohodil ještě, ale pak se už jen pohodlně usadil a společně jsme v téměř posvátné tichosti vychutnávali inscenaci.

Zazvonilo a během převlékání ze cvičebního úboru se mi to všechno rozleželo v hlavě. Vlastně jsem udělal dobře. Třeba to budu právě já, kdo po mnoha nezdařených pokusech zbaví Julia závislosti. Ve mě teď vkládá veškerou svou naději hrstka jeho zbylých plicních sklípků. Nesmím je zklamat.

Ještě jsem ani neuklidil igelitku s tělocvikem do skříňky, když jsem zahlédl Julia u paravánu s kresbami primánů, na nichž se snažili zachytit uhlem svou vyučující výtvarné výchovy Abrtovou. Žáčci zběhlí v anální speleologii jí přidali na výšce a poprsí, ubrali vrásek a bradavic, dokonce provedli liposukci, a tak nakonec každý z portrétů, i od toho největšího mazala, vypadal nespočetněkrát lépe než samotná Abrtová. Také ji to potěšilo natolik, že výstavu aranžovala několik hodin a už půl roku ji odmítala vyměnit.

Co však bylo horší, spatřil jsem cosi bílého mezi Juliovými rty. Cigareta. Kurňa, on to nevydržel ani dvanáct minut. Počkat, to je nějaká blbost, přece nekouří na školní chodbě. Ne, nemá zapáleno. Jde si ven zakouřit. Ten slaboch. To je ztroskotanec. A dostal moje slovo. A moje slovo má svou váhu. Slib je slib.

Potichu jsem se k němu ze zadu přikradl a zaklepal mu na rameno.

„Co je?“

Jako odpověď přiletěl můj pravý hák. Provinilec zaúpěl, povalil paraván a svalil se mezi desítky zidealizovaných Abrtových. Vystrašeně se válel v jejích portrétech, muchlal je a rozmazával uhel.

„Neděkuj mi,“ konstatoval jsem skromně.

Hlasitě zaskučel, podíval se na mě, jako by mě chtěl

ručně vykuchat, chytil se za pulsující čelist a vyňal z ní cigaretu. Na jejím konci byla nějaká červená bambule.

„To je lízátko, ty hovado! Chupa chups se žvejkačkou!“ zařval, hodil ho po mně a přiložil si jednu Abrtovou ke krvácejícímu nosu.

„Do pytle...“

„Prrroboha!“ ozval se mi za zády smrtelný ráčkováný chropot Abrtové. „Kdo... kdo...“

Julius unaveně zvedl pravici a ukazovákem od uhlu a krve namířil mým směrem.

Jiří Charvát

[HTTP://CHLADNOUHLAVU.CZ](http://CHLADNOUHLAVU.CZ)